

Arrest

nr. 181 390 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 20 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 29 augustus 2014 weigert de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de afgifte van een visum kort verblijf.

Op 3 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar vader, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 2 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 oktober 2016, onder de vorm van een bijlage 20, en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.03.2016 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 31.07.1969

Geboorteplaats: T.(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen worden documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als haar echtgenoot (beide ouders van betrokkene) een inkomensgarantie voor ouderen of IGO ontvangen. Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van het recht op verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

Zowel de referentiepersoon als zijn echtgenote beschikken immers over een inkomensgarantie voor ouderen welke samen 1.374 EUR bedraagt. Bijgevolg zijn ze dan ook in staat om in het onderhoud van verzoeker te voorzien, temeer daar zij verzoeker ook financieel steunden wanneer deze nog in Armenië verbleef.

Bovendien is verzoeker zelf perfect in staat om te werken van zodra hij hiervoor over de nodige documenten beschikt en zal hij in zijn eigen onderhoud kunnen voorzien.

Het gezin van verzoeker beschikt dan ook ruimschoots over voldoende inkomsten, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt het volgende :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat overeenkomstig voormeld artikel, verweerder een behoefteanalyse diende door te voeren, wat in casu niet gebeurd is, aangezien verweerder stelt dat deze behoefteanalyse niet zou moeten gemaakt worden.

Verweerder poneert immers dat vastgesteld werd dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen, zodat de behoefteanalyse zich niet zou opdringen.

Evenwel wordt geen verdere motivering gegeven waarom bij een inkomensgarantie voor ouderen geen behoefteanalyse zou moeten worden gemaakt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden.

2.1.3.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010, (...)) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met zijn inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat een inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, zonder te beoordelen of de Belgische referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 22 maart 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als bloedverwante in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan, de heer K.(...), Z.(...). Hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon een document voorlegde waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als zijn echtgenote een Inkomensgarantie voor ouderen ontvangen (hierna IGO).

Verzoeker gaat met zijn betoog als zou het gezin beschikken over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen voorbij aan het motief dat het IGO beschouwd wordt als een vorm van sociale bijstand en dat het derhalve niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij toont met zijn betoog, dat voorbij gaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, niet aan dat de inkomensgarantie voor ouderen niet zou kunnen worden beschouwd als een vorm van sociale bijstand. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin onder meer in arrest nr. 125 604 d.d. 13.06.2014, <http://www.rvv-cce.be>, onder meer wat volgt: (...)

Zie ook het arrest van de Raad van state met nr. 232.848 van 10 november 2015: (...)

Zoals ook uitdrukkelijk vermeld wordt op de website van de Rijksdienst voor Pensioenen, vormt de Inkomensgarantie voor Ouderen “een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken” (zie <http://www.onprvp.fgov.be/nl/pension/igo/paginas/default.aspx>)

Concreet vormt deze inkomensgarantie voor ouderen het equivalent van het leefloon voor personen vanaf 65 jaar, die met name de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt (zie ook de Wet van 20.03.2001).

Derhalve kan met de Inkomensgarantie voor Ouderen, dat een vorm van aanvullend bijstandsstelsel uitmaakt, overeenkomstig artikel 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker betoogt doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker verder betoogt dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd laat verwerende partij gelden dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt: (...) Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt: (...)

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker, als familielid van een Belgische onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG valt dat tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, in het kader waarvan het arrest Chakroun werd geveld.

Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen.

Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht.

Bovendien werd de richtlijn 2003/86/EG omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie waarin voormelde richtlijn werd besproken, is dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te

onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De eerste twee middelen worden uitsluitend ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het derde en vierde middel, die verder in dit arrest worden behandeld, handelen enkel over het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk

het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, is gemotiveerd dat de Belgische referentiepersoon en zijn partner bewijzen voorleggen dat zij een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) ontvangen, maar dat dit niet aanvaard kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen daar dit een onderdeel uitmaakt van de sociale bijstand. Doordat er geen bestaansmiddelen in overweging genomen worden, stelt de verwerende partij dat zij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet maken. De verzoekende partij voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te krijgen op basis van een gezinshereniging.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Voorts bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische vader. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader, dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en dat de Belgische referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering.

In casu wordt er in de bestreden beslissing, waarbij het verblijf geweigerd wordt, gesteld dat de Belgische referentiepersoon niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken omdat een inkomensgarantie voor ouderen niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij betwist deze motieven en betoogt dat de Belgische referentiepersoon en zijn partner, de ouders van de verzoekende partij, maandelijks 1374 euro ontvangen via de IGO en dat zij daarmee in staat zijn om in het onderhoud van de verzoekende partij te voorzien. De verzoekende partij laat echter na om aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is geweest door te stellen dat de IGO niet in aanmerking kan komen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

In artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt onder meer gesteld dat: "(...) *Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*(...)"

Vermits de inkomensgarantie voor ouderen een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de *ratio legis* van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde '*middelen waarmee geen rekening gehouden wordt*' (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met haar betoog dat de Belgische referentiepersoon in het onderhoud van de verzoekende partij kan voorzien, dat hij dit reeds deed toen de verzoekende partij nog in Armenië verbleef en dat de verzoekende partij in de toekomst zelf zal gaan werken, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in gebreke is gebleven om een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn

gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet toereikend zijn en dus niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dit wil zeggen: er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende omdat ze lager liggen dan het wettelijke bepaalde referentiebedrag.

In casu stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing dat er geen bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen waardoor er dan ook geen behoefteanalyse gemaakt moet worden. De verzoekende partij betwist dit en verwijst naar de IGO die voorligt. Uit het voorgaande blijkt echter dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij bij haar aanvraag nog andere bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft neergelegd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat: *"De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen"*.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm, die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet, enkel als een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst wordt in de eerste bestreden beslissing geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet-behalen van deze norm. Bovendien kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie met betrekking tot de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 hiervan blijkt dat deze richtlijn enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij is gezinslid van een Belgische onderdaan en haar situatie vertoont zelfs geen enkel communautair aspect aangezien de Belgische referentiepersoon niet aantoonde dat hij ooit gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.5. De verzoekende partij roept tevens een schending in van de rechten van de verdediging. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.6. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.7. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij beperkt zich om de hoofding van het eerste middel de schending van de hoorplicht aan te voeren, zonder deze aangevoerde schending verder uiteen te zetten. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde hoorplicht geschonden is door de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of rechtsbeginselen die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in de artikelen 39/78 en 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woont al lange tijd samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, hij al lang samenwoont met zijn ouders, de referentiepersoon en zijn echtgenote over voldoende inkomsten beschikken en verzoeker zelf ook tewerkgesteld zal zijn, waardoor hij geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, daargelaten de vraag of verzoeker een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven leidt, voormelde bepaling de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een gezinsleven zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Zijn betoog als zou er geen gegronde reden voorhanden zijn om de gezinshereniging te weigeren, faalt zoals blijkt uit de uiteenzetting onder het eerste middel.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van zijn gezinsleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen toetsing hieraan werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest GwH nr. 123/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende werd overwogen:

"B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin."

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar Belgische vader en met haar moeder. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat zij een gezin vormt met haar ouders, toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden

beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.2.3.1. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. In een vierde middel, dat uitsluitend ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar vierde middel als volgt:

“2.4.1.

Dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken is.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Verweerder is nochtans op de hoogte van het feit dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon en hij deel uitmaakt van het gezin van zijn ouders.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw.”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het vierde middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). “Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.” (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, mist elke feitelijke grondslag.

Eenvoudige lezing van het thans de bestreden bevel toont aan dat het bevel gesteund is op artikel 7, §1, 2 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12°

bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verder wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België verstreken is.

De verwerende partij laat derhalve gelden dat in het bestreden bevel zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Verzoekers betoog faalt bovendien in rechte waar hij voorhoudt als zou verwerende partij een discretionaire bevoegdheid hebben bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de hierboven geciteerde bepaling blijkt duidelijk dat er sprake is van een gebonden bevoegdheid, daar de minister of zijn gemachtigde een bevel moet afleveren in het in 2° bedoelde geval. Met zijn betoog omtrent artikel 52, §4, vijfde lid van het KB gaat hij klaarblijkelijk voorbij aan voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad van 6 juni 2016 met nummer 167.127 dat als volgt luidt: (...)

Verzoekers betoog faalt zowel in feite als in rechte.

Verzoekers verwijzing naar de arresten van de Raad van 25 april 2013 met nummer 101.637 en 101.636 is geenszins dienstig, nu die geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de beslissingen die aan voormelde arresten ten grondslag liggen dezelfde zijn als diegene die thans bestreden wordt. Nazicht toont aan dat in de bevelen die in die zaken ter beoordeling van de Raad voorlagen niet werd verwezen naar de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, wat in casu wel het geval is.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 19 juli 2012 met nummer 220.340 is evenmin dienstig, nu het arrest duidelijk melding maakt van het op dat moment van toepassing zijnde artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat dateert van voor de wetswijzing van 19 januari 2012 en dat als volgt luidde: (...)

Voor wat tot slot de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel geenszins een motiveringsplicht inhoudt.

De aanvraag die geleid heeft tot de thans bestreden beslissing werd door verzoeker ingediend in functie van zijn vader, de heer K.(...), A.(...). Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoekers "gezinsleven" in België, zodat zij ermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit geen enkel gegeven dat zich in het administratief dossier bevindt mag blijken dat verzoeker thans gezondheidsproblemen zou kennen of kinderen zou hebben in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij rekening dient te houden met onbestaande louter hypothetische elementen.

Het derde en vierde middel zijn ongegrond."

2.3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten kent, daar zij zelf stelt dat er wordt

verwezen naar artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat het legaal verblijf in België is verstreken. Bijgevolg is er voldaan aan artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij betoogt echter in haar verzoekschrift dat niet uit het bevel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gezinsleven met haar ouders, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris diende te doen volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In dit verband wijst de Raad op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dat voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt zoals de verzoekende partij terecht aanstipt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift echter dat zij wel degelijk een gezin vormt met haar ouders.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot een verblijfskaart als familielid van een Unieburger van 3 maart 2016 een begeleidende brief heeft gevoegd, waarin zij stelt dat: *“mijn ouders respectievelijk 76 en 78 jaar oude zijn. Lichamelijk zijn zij niet meer zo goed. (...) Onze ouders sukken beide met hun gezondheid. Mijn vader heeft nierinsufficiëntie en mijn moeder is zware diabetes patiënte. Ik sta dagelijks in voor het huishouden en de verzorging van mijn ouders”*. De verzoekende partij heeft eveneens twee documenten inzake de medische dossiers van haar ouders toegevoegd waarin staat beschreven dat beide ouders medische problemen hebben en meerdere medicijnen dienen in te nemen.

In de verblijfsweigering wordt enkel gemotiveerd dat *“de inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015)”* en omwille van dit gegeven wordt er geen verblijfsrecht aan de verzoekende partij toegekend. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel wordt louter gesteld dat: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”*. Er blijkt uit de verblijfsweigering niet dat voor wat de verwijderingsbeslissing betreft een afweging werd gemaakt aangaande de omstandigheden van verzoekende partij, *in casu* haar gezinsleven. Zoals eerder gesteld, dienen er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven tussen een meerderjarig kind en zijn ouders. Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat heeft de verzoekende partij relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in haar aanvraag aangehaald. Op

voormelde elementen werd niet geantwoord in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan niet zelf de afweging maken of er *in casu* sprake is van een voldoende aangetoonde afhankelijkheidsband in de zin van artikel 8 van het EVRM en overgaan tot een belangenafweging. Deze afweging komt toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris, maar uit het bestreden bevel blijkt niet of er bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten ook maar enigszins rekening werd gehouden met bovenstaande medische elementen.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het loutere feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij voldeed aan de voorwaarden om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten *in casu* niet toelaat om te concluderen dat de verzoekende partij geen gezin zou vormen met haar moeder en vader. Het gegeven dat de verzoekende partij geen recht op verblijf zou kunnen laten gelden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voorts niet tot gevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet langer zou dienen te voldoen aan de verplichting die in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is opgenomen.

De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht om de verwerende partij ertoe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen - zoals artikel 8 van het EVRM - die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat in de voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien "*meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag*" hiertoe geen hinderpaal vormen. Aangezien geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, miskent het bestreden bevel de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierbij merkt de Raad nogmaals op dat hij niet zelf tot een dergelijke beoordeling of afweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins een motiveringsplicht inhoudt. Deze kritiek van de verwerende partij kan echter niet overtuigen om aannemelijk te maken dat geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorligt nu niet blijkt dat de verwerende partij voor het treffen van het bestreden bevel de elementen zoals opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is nagegaan. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat zij geen rekening dient te houden met onbestaande, louter hypothetische elementen. Echter blijkt uit het administratief dossier en de aanvraag van 3 maart 2016 dat er elementen inzake het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij werden voorgelegd aan de verwerende partij. Zij kan dan ook niet in haar nota stellen dat er enkel sprake is van hypothetische elementen, zonder in het bevel om het grondgebied te verlaten hierover te hebben gemotiveerd.

De schending van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt echter enkel tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (*cf.* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover dit gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS